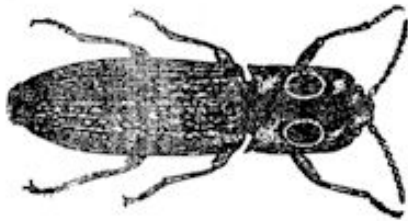

anders zou het er met onze houtteelt slecht uitzien, want gij begrijpt wel, dat het boren en graven van gangen binnen de boomen niet voordeelig is voor onze bosschen. Er komt nog een geluk bij. Vooreerst tasten zij meestal slechts ziekelijke boomen aan, en ten anderen hebben zij ook hunne vijanden in de spechten, die larven en kevers met hunne spitse snavels uit de gaten weten te pikken. Ook zijn er vliegen en sluipwespen, die de larven doodden.

Op plaat 2 ziet gij een kever, die tot eene andere afdeeling behoort, en wel tot de zoogenaamde springtorren. Wij hebben er in ons land ook representanten van, die reeds vroeg in den zomer te voorschijn komen. Legt men zulk een kever op zijn rug, dan houdt hij zich een paar minuten stil, waarna hij moeite doet, zich om te draaijen, 't geen hem slechts zelden gelukt. Wanneer dus zulk een diertje op den grond gevallen en op zijn rug terecht gekomen was, zou het, hulpeloos als het is, moeten sterven of door een vogel opgepikt worden. Maar zijn Schepper heeft hem toch een middel gegeven, waardoor hij uit dezen neteligen toestand kan verlost worden. Hij heeft namelijk aan 't onderlijf een soort van stekel of doren, die in een gaatje sluit. Door zich nu sterk achterover te buigen schiet die stekel in het gaatje en door dien schok wordt het dier opgeheven, springt in de hoogte en komt dan op zijne pooten terecht.

Om die reden worden deze kevers *springtorren* genoemd.

Nu zijn er vele soorten van springtorren, en vooral in Zuid-Amerika treft men er aan, die vooral merkwaardig zijn door de fraaie teekening op hals en bovenzvleugels, en door hun lichtgevend vermogen. Wij hebben in ons land ook kevers, die een lichtgevend vermogen bezitten. Denk slechts aan de zoogenaamde *lichtwormen*, die men op warme zomeravonden of nachten tusschen het gras en kreupelhout kan zien lichten. 't Zijn evenwel geen wormen, maar kevers, van welke dieren ik u later wel iets zal vertellen.

Een van de fraaiste lichtgevende kevers is de Braziliaansche *Pyrophorus phosphoreus* L., vooral kenbaar aan twee geelachtige gekleurde vlekken op het grijze borststuk. (Zie plaat 2). *Pyrophorus* wil zeggen vuurdrager, en wat *phosphoreus* beteekent, weet ge wel van sommige lucifers. Deze kevers bezitten in hunne geledingen blaasjes, gevuld met eene lichtgevende zelfstandigheid, en wanneer zij des avonds rondvliegen is het alsof er vonkjes door het luchtruim zweven. De Indianen, die des nachts door een bosch hun weg moeten zoeken, binden dikwijls eenige van die kevers aan hun schoeisel vast, waardoor zij genoegzaam licht ontvangen, om hun weg te kunnen voortzetten. Ook voeden zij deze diertjes met suiker, en bevochtigen ze met lauwwater, om ze in 't leven te houden, ten einde ze altijd bij de hand te hebben. De dames in Zuid-Amerika verzamelen deze vuurdragers in fijne netjes, waarmede zij hun hoofd bedekken, en bij avond gezien, fonkelen die netjes als edelgesteenten.

Is het nu niet waar dat deze kevers merkwaardig zijn? En hoe groot is de Schepper, die hun zulke schitterende eigenschappen heeft verleend!

WAAR 'T GOED EN NIET GOED VOOR IS.

Ik weet niet of 't nog te zien is, maar ik herinner mij, zestig jaar geleden, een proef van klein schrift gezien te hebben in het Prins Maurits-huis (museum) in den Haag.

Ik stond voor een kastje met een glazen deksel, en mijn geleider wees met den top van zijn vinger naar een geopend doosje, dat in dat kastje lag. Ik zag toen iets dat op

één papiertje geleek zoo groot als een stui-
vertje, en 't scheen mij toe, dat dit papiertje
met stof bedekt was. Mijn geleider fluisterde
mij toen in, dat ik wat scherper moest toe-
zien, en toen ik dit deed, zag ik dat 't geen
stof was, 't welk op dit papiertje lag, maar
dat het letters waren. Een der opzichters
had toen de vriendelijkheid het kastje te
openen, en mij een vergrootglas in de hand
gevende, kon ik nu duidelijk al de letters
lezen. En denk eens: vijf maal stond het
geheele »Onze Vader» op dit papiertje ge-
schreven. Oudtijds hield men zich veel bezig
met dergelijke proeven van klein schrift, en

heden ten dage heeft men die zelfde lief-
hebberij weer opgevat. Althans de couranten
melden, dat iemand op een briefkaart den
grootsten inhoud van een dagblad heeft
geschreven. Een ander schreef op een ei het
verhaal van de ontdekking van Amerika door
Columbus, en iemand heeft het ondernomen
een roman, die 19000 woorden bevatte, op
een fotografie kabinet-formaat af te schrijven.

Ik bewonder het geduld van die schrijvers.
Maar ofschoon sommige menschen 't goed
vinden voor een museum en voor een aard-
digheid, betwijfel ik toch of het wel goed
voor hunne oogen geweest zal zijn.

ALLEGAARTJE.

Jonge honden. Het gebeurt wel eens dat ie-
mand uit een nest van jonge honden een keu-
ze moet doen en verlegen is welk hondje hij
zal nemen. In dat geval is het 't beste de
keus over te laten aan de moeder van de
jonge hondjes. Men moet alle hondjes uit
het nest wegnemen en ze ergens in een
hoek stoppen. Dadelijk zal dan de moeder
de honden weer in 't nest terug brengen, en
men kan er verzekerd van zijn, dat het
eerste hondje, 't welk zij in 't nest haalt,
het beste is.

Het vechten der konijnen. Konijnen vechten
op zeer zonderlinge manier. Zij bijten el-
kander niet, maar doen hun best over el-
kander heen te springen en dan met hunne
achterpooten den kop van hun tegenpartij
te kwetsen. 't Ziet er allerpotsierlijkst uit,
wanneer zij op deze wijze aan het vechten
zijn, en men kan er haast geen oog op hou-
den, zoo snel als zij springen.

Nog niet. De Keizer van Duitschland, Wil-
helm II, had aan een schilder opgedragen

eene voorstelling te geven van het familie-
leven des keizers. Toen de schilder eenige
schetsen klaar had, onderwierp hij deze aan
het oordeel van den Monarch. Een van die
schetsen stelde voor, dat de keizer op zijn
troon zat, terwijl zijn oudste zoon, de kroon-
prins, den rechervoet op een der treden
van dien troon had gezet. Toen de keizer dit
had gezien, nam hij een stuk zwart krijt,
schrapte de teekening door en schreef er
onder: »Nog niet.»

Frederik de Groote hield veel van dis-
puteeren (redetwisten), maar het was niet
gemakkelijk met hem van gevoelen te ver-
schillen, want de koning werd spoedig drif-
tig en ontzag zich niet zijn tegenstander bij
den kraag te pakken of hem een schop te
geven. Op zekeren dag vroeg hij aan een
hoveling, waarom hij geen deel had genomen
aan de beraadslaging. »Sire,» was het ant-
woord, »het is onmogelijk zijne meening
staande te houden voor een koning, die zulk
een sterke overtuiging heeft en zulke dikke
laarzen draagt.»